No. 124.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 15 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

MUNCHEN, den 7. October. Den 13. Junij jl. vond men de gravin von Görlitz, geboren von Plitt, uit Frankfort, des avond laat verbrand in hare kamer te Darmstad; men vermoedde dat zij bij het lezen of schrijven te digt bij het licht gekomen zou zijn en aldus rampzalig haar einde gevonden zou hebben. De te Mannheim uitkomende *Deutsche Zuschauer* had zich onlangs uitgelaten, als of er vermoeden zou bestaan dat de gravin vermoord ware geworden, en tevens gemeld dat de stads-gerigts-assessor *Purgold* 26 gewigtige punten van beschuldiging opgesteld en aan een spoedig onderzoek van wege het Hofgerigt zou onderworpen hebben. Het Hofgerigt had eene geheime zitting gehouden, die punten op eene andere wijze verklaard, ze niet als voldoende beschouwd en het onderzoek van de hand gewezen, waarvan eene algemeene verontwaardiging het gevolg was geweest. Daarop had de *Deutsche Zuschauer* eene reeks van schijnbaar gewigtige bewijzen tegen den graaf *van Görlitz* aangevoerd, vournamelijk betreffende zijn bijzonder leven, de schending zijner echtverbindtenis, de onverklaarbaar lang vertraagde opening van het slaapvertrek der ongelukkige gravin, en andere bijkomende omstandigheden, zoo als het niet vinden van den kamersleutel, het van de hand wijzen der door de geneesheeren voorgestelde opening, enz. Ten aanzien van dit artikel heeft de graaf *von Görlitz* aan de beide Frankfortsche bladen de volgende verklaring ingezonden: « Ter mijner kennis is ingekomen een in de Mannheimsche *Deutsche Zuschauer* en *Abendzeitung* opgenomen, en in alle opzigten lasterlijk artikel, hetwelk mij onder verdenking poogt te brengen van moord gepleegd te hebben op mijne dierbare, mij door het ongelukkigste ongeval ontrukte gade. Van dat schandartikel, dat ik even als zijn opsteller slechts met de grootste verachting kan bejegenen, heb ik kennis gegeven aan het groothertogelijk Hofgerigt hier ter stede, ten einde in deze naar welgevallen te handelen. Darmstadt, 6. October 1847."

— Nog meldt de *Mannheimer Zeitung* uit Frankfort van 5. October, in verband tot het bovenstaande: « Volgens partikuliere brieven uit Darmstad is daar onlangs eene zitting van den staatsraad gehouden, ten einde te overwegen of het ter bedaring der gistende gemoederen niet raadzaam zou zijn, thans nog geen onderzoek in te stellen naar de omstandigheden, van welke de dood der ongelukkige gravin vergezeld is gegaan.

— Men schrijft uit Emmerik aan de *Augsb. Zeitung* van 3. October. « In het Koningrijk der Nederlanden moeten buitengemeene dingen voorbereid worden, want de koeriers rijden over en weder zoo druk, als wij ons niet herinneren ooit gezien te hebben. Naar wij vernemen, zou er eene geheele omwerking van het tolsysteem op handen zijn. Hollandsche handelaars zouden, zegt men, een adres hebben ingediend, om Duitschland met de meest bevoorregte natiën gelijk te stellen, daar zij beducht zijn, dat, ten gevolge van de velerlei nieuwe communicatie-wegen, de hollandsche handel van de duitsche markten zal worden verdrongen, vermits de Rijn niet meer de eenige weg is, die Zuid-Duitschland met de see verbindt. Antwerpen is — gelijk zich al meer en meer doet zien — voor Nederland een zeer gevaarlijke concurrent geworden, inzonderheid sinds van den ijzeren weg (van Ostende naar Keulen) zooveel gebruik gemaakt wordt. Zelfs het Lodewijks-kanaal is voor Holland bedenkelijk. Alle voortbrengselen uit de Middellandsche en Zwarte Zee moesten voorheen onvoorwaardelijk over Holland gaan, doch thans is dit niet meer noodig, daar de schepen door het Lodewijks-kanaal uit den Donau in den Rijn kunnen komen. Holland gevoelt dit zeer goed, en uit aanmerking van al die dingen wendt het nu pogingen aan tot verbetering der Rijn-vaarten en worden thans verminderingen in het tarief van den Rijntol voorbereid."

— Volgens particuliere brieven hebben zich de reformisten of constitutionelen van Napels in drie partijen verdeeld: de eerste wordt genoemd het *legioen van den dood*, en vormt de voorhoede; de tweede heeft Romeo bezet, de achterhoede staat onder het bevel van *Plateno*. De opstandelingen van Penni, in de Abruzzen, hebben die van Reggio nagevolgd en de stad verlaten, om zich in de bergen terug te trekken.

— Dezer dagen lokt een treurspel, dat te Hamburg opgevoerd wordt, eene nieuwsgierige massa menschen tot zich, waaronder men buitengewoon veel welgekleede personen, uit de fatsoenlijkste standen, opmerkt. Het is eene uit de vermoording van de hertogin *de Praslin* en de vergiftiging van haren gemaal dramatisch zaamgestelde tragedie; het stuk is niet zonder kunstwaarde, maar bevat eene al te groote toegeving aan verkeerde phantasie; een troep schouwspelers van de minste soort voert het stuk uit; lieden uit de voornaamste standen en ook uit de heffe van het volk aanschouwen het en juichen het toe. De ondernemer maakt heerlijke zaken. Moeijelijk is het te begrijpen, hoe de anders zoo ligt geraakte tooneel-censuur en zij, die zoo waakzaam een oog op de stukken houden, dit zedebedervende, gevaarlijke schandaal dulden kunnen.

ENGELAND.

LONDEN, den 6. October. Onlangs is hier een boekje uitgegeven, behelzende een verslag van de tegenwoordige gesteldheid der nakomelingen van onze vroegere koningen. Daaruit blijkt, dat een der Tudors op dit oogenblik te Wapping leeft als koopman in vodden en oude flesschen. Een der plantagenes rijdt als voerman op eene omnibus tusschen Paddington en de bank.

FRANKRIJK.

— De *Democratie Pacifique* deelt als eene bijzonderheid mede, dat op bevel van den Paus, de heer *C. H. Vecchje*, katholiek, en mejufvr. *Victoria Della Ripa*, jodin, beiden sedert 1842 burgerlijk gehuwd, de kerkelijke inzegening in de kerk de Lorette te Marseille zullen ontvangen. Dit is het eerste door de kerk geautoriseerde huwelijk tusschen katholijken en israëliten.

BELGIE.

BRUSSEL, den 10. October. Nog zijn de moordenaars van mej. *Evenepoel* niet ontdekt, of reeds heb ik u weder zulk eene schrikkelijke tijding mede te deelen. Deze nacht heeft er in de *rue de la Fourche* eene vreesselijke gebeurtenis plaats gehad. Een schoenmaker, die bij wijlen niet wel bij zijn hoofd was, heeft, in eene vlaag van krankzinnigheid zijne vrouw, en het kind zijner zuster, dat, daar zijn huwelijk kinderloos was, bij hem woonde, den hals afgesneden. Vervolgens heeft de ongelukkige zich zelven eene diepe snede in den hals toegebragt, die, zoo men zegt, doodelijk is. De ongelukkige man is naar een der hospitalen gebragt.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 12. October. Een onzer correspondenten van Antwerpen meldt ons, dat onlangs door het Belgisch gouvernement is aangebouwd en te water gelaten een ijzeren schip, hetwelk men zegt bestemd te zijn tot vuurschip in het vaarwater *de Drielingen*.

Dit berigt doet bij ons de vraag ontstaan of de daarstelling van een zoodanig vuurschip, in *onze* vaarwateren, of beter gezegd, in een vaarwater, hetwelk volgens het tractaat met Belgie, tot ons water-gebied behoort en onder het beheer van ons bestuur staat, wel met overleg van ons gouvernement geschiedt; en zoo niet, welke middelen ons gouvernement zal aanwenden, een *vreemd* gouvernement te beletten, ongeroepen zich met zaken op ons grondgebied te bemoeijen. Wij zullen onze aandacht daarop vestigen, om nader daarop terug te komen. (*N. R. C.*)

— Het *Journal de la Haye* behelsde dezer dagen — op begeerte vermoedelijk van den bisschop van Gerra — een brief van den heer *Roothaan*, generaal der jesuiten, aan den *Courrier Français*.

Eenige dagen geleden, namelijk, had de *Courrier Français* gezegd, dat de « behoudende" jesuitische partij voortdurend zamenspande tegen *Pius IX*; dat Sardinië den paus scheen te ondersteunen, maar dat de jesuitische partij magtig was in Piemont. Het Parijsche blad hield zich overtuigd, dat de Oostenrijksch-jesuitische partij alles aanwenden zou om den kardinaal *Ferretti* te doen vallen.

Dat alles was te zeer overeenkomstig met hetgeen eene eeuwenlange openbare bekendheid ons nopens de jesuiten had geleerd; dat alles stemde te zeer overeen met al de berigten, welke ons de Fransche en Engelsche bladen uit Italië mededeelden, dan dat het hier iemand zou ingevallen zijn, het in twijfel te trekken. Welnu, dat alles was valsch! het is de gansche wereld, die, sedert eeuwen, voortdurend zamenspant, om die arme jesuiten te belasteren. Hoe toch zou men zulks heden niet moeten erkennen, nu vader *Roothaan* zelf, de generaal der broederschap, de moeite neemt het te betuigen in eenen langen brief, welken hij aan den *Courrier Français* rigtte en door het *Journal de la Haye* overnemen liet?

In het rondschrijven van vader *Roothaan* erlangt gij de geheele waarheid aangaande de instelling van *Loyola*; gij erlangt haar van haren generaal zelven, en tot onderpand hebt gij het woord eens jesuits. Hoe logenachtig was tot nog toe de geschiedenis! Verbrand dus alles wat aangaande de jesuiten geschreven is; verbrand zelfs alles wat zij zelven schreven ten behoeve van koningen en volken. Of liever, verstaan wij elkander wel, zij, die het schreven, het waren slechts valsche jesuiten en ziedaar wat ons bedrogen heeft. Tot nog toe hield men de jesuiten voor de vijanden der koningen, der volken en zelfs des pausdoms, die in de wereld geen ander oppergezag wilden dan het hunne, die het menschelijk geweten wilden doen gehoorzamen als een lijk: *perinde ac cadaver*. Laster en heiligschennis!

Wat toch do revolutiën doen! Bijaldien paus *Pius IX* den revolutionairen geest niet in Italie had losgelaten, zoo zouden wij nooit in het hart der jesuiten hebben kunnen lezen, zoo zouden wij hen steeds hebben miskend. (*Arnh. Ct.*)

— Men zegt, dat de minister *van Hall* zoude aftreden; de hemel geve, dat dit gerucht bewaarheid worde, het zoude voor het zoozeer gedrukte Nederland eene verademing zijn, van Z. Exc. ontslagen te worden; de blijdschap, waarmede ons hart vervuld werd, bij het lezen van dit berigt, werd aanmerkelijk getemperd, toen wij onmiddellijk daaropvolgende lazen. « Ook loopen er geruchten van een TEKORT van ƒ 30.000.000, zegge dertig millioenen, en van op handen zijnde VERHOOGING VAN BELASTING."

Is het onwaar, dat er zulk een TEKORT bestaat, dan wenschen wij, dat dit gerucht, hetwelk zoo veel onrust baart, door een solied dagblad grondig worde tegengesproken; niet door de *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode*, die door commissarissen van Politie wordt geredigeerd, bah! noch door het *Journal de la Haye*, hetwelk het uitgemergelde land ƒ 25000 jaarlijks kost.

Is het echter waar, dat er het bovengenoemde TEKORT bestaat, dan is het niet meer dan pligt der regering, dat de heer *van Hall*, wien als minister van financien, dat TEKORT dan niet onbekend kan zijn, tot het doen van rekenschap en verantwoording gedwongen worde, alvorens Z. Exc. misschien de lust mogt bekruipen plotseling en onverwachts zijne *portefeuille* neder te leggen, en buiten 's lands bij voorbeeld in Silezië zijne dagen in rust te gaan slijten, en daar misschien wel een tweede huwelijk aan te gaan.

Wij wenschen niets vuriger, dan van mijnheer *van Hall* ontslagen te worden; maar tegen ƒ 30.000.000 komt ons voor, wat al te duur te zijn.

Wat de VERHOOGING VAN BELASTING betreft, wij houden het gouvernement voor te verstandig, dan dat hetzelve de natie zoude willen aandrijven, om tot woede en razernij over te slaan. (*Hydra.*)

GOES, den 11. October. Ook hier ter stede heeft zich het nut der inademing van ætherdamp, als pijnverdoovend middel bij heelkundige kunstbewerkingen, op eene uitmuntende wijze bevestigd. De heer *K. Broes van Dordt*, Chirurgijn en Operateur alhier, heeft in de loop der verledene week bij eene anders zeer pijnlijke operatie, dit vooral in kundige en geoefende handen zoo onschatbare middel in tegenwoordigheid van verschillende kunstoefenaren met het beste gevolg aangewend.

Mogt deze gewenschte uitkomst op nieuw bijdragen, om de weinige proeven, tot hier toe in ons vaderland met dit middel genomen, meer en meer aan te moedigen, en met beleid voort te zetten, dan zal hetzelve ongetwijfeld heilzaam werken.

HET VERLOREN PARADIJS.

Na onderscheidene reizen gedaan te hebben door Duitschland en Italie, deed de jonge Breughel, wiens roem gevestigd was, en die vele rijkdommen verkregen had, zijne intrede te Antwerpen, terwijl hij gezeten was in een koets, die door vier paarden getrokken werd, in het gevolg van den groot-hertog, die hem te Brussel op eene zijner waardige wijze onthaald had. – Groot was de verwondering der Antwerpenaren, die door Rubbens, Teniers en van Dijk nog niet waren gewoon gemaakt om eenen schilder te zien in het rijtuig van een vorstelijk persoon. Rubbens bood hem wel zijne vriendschap aan, hoewel deze zulks een weinig buitengewoon vond. Breughel hinderde daarenboven den Antwerpschen schilder door zijne eenigzins verwijfde kleeding. Evenwel zij werden openhartige vrienden. Alle aanzienlijke huizen openden den toegang voor den nieuwen kunstenaar, alle heeren van aanzien zochten ook zijnen omgang. Hij opende eene groote werkplaats, die het aanzien had van eene Academie of van een Museum. De grootste schilders van dien tijd kwamen er bij elkander, onder anderen Rubbens, van Baelen, Schut, Rottenhammer enz.

Na eenigen tijd met afwisselend geluk gearbeid te hebben en na het ondervinden van lotgevallen, die alle kunstenaars van naam doorgaans overkomen, trad Breughel in het huwelijk. Hij had eene onwederstaanbare liefde opgevat voor de schoone Magdalena van Alstoot, die hij eens op een bal van den aartshertog ontmoet had. Magdalena was een wees of wel weduwe. Volgens Schut, die haar in verzen vol gloeijende geestdrift bezongen heeft, had zij veel overeenkomst en eene sprekende gelijkenis met Magdalena waarvan in de Heilige Schrift gesproken wordt. Zie hier in weinig woorden hoe Rubbens haar beschrijft. Hare bruine haarlokken, die golvend nederhingen, schitterden als vuurvlammen wanneer zij door de zon beschenen werden: hare oogen waren omgeven door gitzwarte wenkbraauwen, terwijl haar geheele gang en houding in de volmaakste overeenstemming waren. Deze toonden de afkomst van den grond, waar zij geboren was, terwijl haar oogwenk en haar blik die waren van eene volmaakte Italiaansche schoone. In één woord, zij scheen voor het penseel van eenen Rubbens gemaakt te zijn. Breughel vooral was door al zoodanige schoonheden verleid, hij aanbad haar, want in zijn geoefend schildersoog was het eene volmaakte schoonheid, eene ware madonna. Zij beantwoordde zijne toegenegenheid met de hare, ja zij was er zelfs trotsch op een man te hebben, die niet alleen een beroemd schilder, maar tevens een groot heer was. Zij hoopte met hem de beschaafde wereld te doorreizen, en droomde zich reeds in het verschiet een genot dat boven alle beschrijving zou zijn. Maar naauwelijks was het huwelijk voltrokken, of Breughel veranderde eensklaps van leefwijze; in den schoot der huwelijks-liefde wilde hij nu rust genieten, verwijderd van de woelingen eener groote wereld. Mevrouw Breughel die de wereld niet kende, bezag het leven van eene andere zijde. Zij vond dat men altijd tijds genoeg heeft om te huis te zitten, zij zeide dat de schoone bloemen slechts in de zon verwelken, dat God haar niet geschapen had om in het huwelijk een kwijnend leven te leiden, dat de ware roem der vrouwen bestond in het schitteren, het bezoeken van bals en dergelijken meer. Zij hield veel van dansen. Men moest haar ook zien zweven, met de vlugheid eener hinde, aangevuurd door de muziek en het vermaak. Breughel beschouwde het dansen uit een meer philosophisch oogpunt: hij vond dat het voor gehuwde mannen tot niets goeds leidde. Breughel was zeer jaloersch: en Magdalena, in plaats van er door getroffen te zijn was er te meer over verbitterd; hare coquetterie vond er voedsel in en helaas zij gaf er aan toe. Zij smeekte nu haren man haar op alle Antwerpsche feesten mede te nemen. Breughel echter vergenoegde zich met haar naar buiten te geleiden, in het volle genot der schoone natuur, en sprak zonder ophouden met haar over het aardsch paradijs dat slechts door Adam en Eva bewoond werd. Magdalena echter, die deze eenzaamheid niet beviel, beantwoordde alles slechts met een bevallig glimlachje, zeggende dat Eva zich zoo zeer niet in het Paradijs vermaakt had, en dat zij zich gehaast had het te verlaten, nadat zij de nieuwsgierigheid zoo ver gedreven had van te luisteren naar de redenen van eene slang.

Omstreeks dezen tijd had Breughel dit prachtig schilderstuk begonnen, het aardsch paradijs genaamd, dat schoone gedenkstuk,

zaam bevonden worden, voor zoo velen, welke zich alleen door vrees voor pijn laten terughouden om zich door het opereeren van lastige en niet zelden voor het leven gevaarlijke gebreken te doen bevrijden: maar dan ook zullen zij welke daartoe hunnen ijver en hunne bekwaamheden het *eerst* hebben aangewend, steeds met eere worden herdacht.

VLISSINGEN, den 13. October. Heden werd door eenige onder-officieren en manschappen, behoorende tot het korps dienstdoende Schutterij dezer stad, welke zich gedurende den zomer vrijwillig in het schijfschieten hadden geoefend, naar den prijs geschoten, waarna zij door het op het glacis dezer vesting zich vereenigd hebbende korps, onder het spelen der muzijk, werden ontvangen, de door sommige hunner behaalde prijzen, onder eene gepaste toespraak van den kommandant den luitenant-kolonel *Tromp*, werden uitgereikt, en door Zijn Hoog Ed. G. de gewone najaars-inspectie over het korps gehouden.

Door het schoone weder begunstigd, hadden vele ingezetenen zich ter dier plaatse vereenigd; waardoor deze prijsschieting, welke voor het eerst op deze wijze alhier onder de leden der schutterij plaats vondt, een feestelijk aanzien had verkregen, en hetwelk een genoegelijk oogenblik opleverde. — De daarbij geheerscht hebbende goede orde, de houding der manschappen en derzelver nette wapening en kleeding, verdienen dan ook alle lof.

— Er wordt verspreid, zoowel te 's Hage als elders, (en reeds heeft eene provinciale courant hiertoe medegewerkt) dat er in de aanstaande troonrede, maandag eerstkomende door den koning uit te spreken, gewag zou worden gemaakt van eene belofte tot Grondwets-herziening en de vermoedelijke aftreding van een of twee onzer gehate ministers.

Uitstrooisels zijn die geruchten en anders niet, — waarvan het doel in ons oog niet anders kan zijn, dan den koning bij zijne verschijning in het openbaar een, al were het dan ook slechts oogenblikkelijk en schijnbaar goed onthaal van den kant des verbitterden volks te verzekeren, en aldus aan de zinkende populariteit ten minste ditmaal nog weder eene, welligt laatste flikkering te geven.

Wij noodigen echter hen, die zich Maandag bij den statigen optogt des Konings zullen bevinden, dezen kreet te doen hooren:

Leve de Koning! — Weg met de ministers!

Mogten dan die geruchten niet, zoo als wij vermoeden, louter uitstrooisels zijn; dan zullen die kreten den Koning aangenaam in de ooren klinken; in het omgekeerd geval kunnen zij den vorst tot eene heilzame waarschuwing verstrekken. *(de Burger.)*

GEMENGDE BERIGTEN.

De hertog van Aumale, de nieuwe Gouverneur-Generaal van Algiers, is den 5. dezer met het stoom-fregat Lavrador ter reede van Algiers gearriveerd. — Jonkheer mr. P. van Akerlaken, het nieuwe lid van de Eerste Kamer, zal zich by de aanstaande vergadering van de Staten-Generaal, voor het eerst in die Kamer laten hooren, althans zitting nemen. — In eene buitengewone vergadering van ministers op den 11. dezer, die 3 uren geduurd heeft, is, naar men zegt, onder anderen, ook gehandeld over de aanstaande troonrede. — Aan de Amsterdamsche beurs stond op den 8. dezer de stroop ƒ 27 en de stoom-stroop ƒ 25. — Frankryk zal eene nieuwe geldleening van 250 millioen franken aangaan. De hemel geve dat het geene aansteekende ziekte is voor onze ministers. — De Hamburgsche bladen behelzen vele byzonderheden omtrent den feestmaaltyd, ter eere van den heer Richard Cobden, den grooten voorstander des vryen handels, na zyne terugkomst uit Rusland, te Hamburg aangerigt. — Volgens de laatste berigten uit Petersburg zouden vooral de personen die aan het gebruik van sterken drank verslaafd zyn, de slagtoffers worden van de meer en meer naderende cholera. — Sommige berigten uit Napels luiden weder geruststellender; anderen weder zeer uiteenloopend. — In Madrid houdt men het er voor dat een jong kolonel, aldaar in garnizoen, thans in het genot is van de goede gunsten van de jonge koningin, ter vervanging van den generaal Serrano. Een Engelsch weekblad laat zich in sterke bewoordingen uit over eene levenswyze die ons herinnert aan de geschiedenis van wylen de keizerin Catharina van Rusland. — De troepen van de keizer van Oostenryk hebben Ferrara ontruimd. — De toestand van Z. K. H. de Prins Alexander dagelyks in beterschap toenemende, zoo verneemt men dat de vroeger voorgenomen reis naar Madera alzoo ook spoedig voortgang hebben zal. Men wil dat het voornemen bestaat om reeds den 20. uit de residentie en den 25. in zee te zullen gaan.

INGEZONDEN STUKKEN.

Wat Nieuws!

Den 3. October ll. arresteerde J. HEBBELING, opziener der jagt en visscherij te Sluis, onder de gemeente Eedo een persoon met name PIETER HENDRIKSE, die de wet op jagt en visscherij overtrad en nog daarenboven, zoo als men het noemt, alles behalve in een goed blaadje staat. Na veel moeite gelukte het hem eindelijk zijn arrestant te Aardenburg te brengen.

Daar gekomen begaf hij zich naar den Burgemeester, maar werd naar den Wethouder ISAAC VAN DE PLATSCHE verwezen, waarheen hij zich begeven en genoemden HENDRIKSE overgeleverd heeft; doch wat wil het toeval? De *Wethouder*, welligt een vijand van oppassen, liet den pas gearresteerde persoon door zijne achterdeur ontsnappen.

Wel, lezer! vindt gij dat niet raar? Als die *Wethouder* niet beter *wetten* dan *menschen* kan houden, ziet het er waarlijk ellendig met de regering van dat stadje uit; zou hij misschien een vijand van arrestanten zijn, en om dezen niet langer onder oogen te hebben hem langs achteren hebben laten wegloopen! Of zou er geene policie te Aardenburg voorhanden zijn geweest om den arrestant te bewaken? Ik geloof ja; ik heb althans in dit blad gelezen dat die stad nog al van policie voorzien is, maar daarbij werd ook gezegd dat zij bijna niets uitvoerde. Of dat nog het geval is weet ik niet, maar het gebeurde is van belang voor iemand die gearresteerd en bij genoemden Wethouder gebragt wordt, dewijl hij dan ook maar pogen moet achter door weg te komen; bij den Wethouder is dat, zoo als gebleken is, mogelijk en het ontslaat den man ook van veel moeite.

SLUIS. DISTEL.

MENGELINGEN.

Iets over Fr. Liszt.

(Eene ware geschiedenis.)

De notaris PUHLEMEIJER heeft eene vrouw en geene kinderen. THERESE, zijne vrouw, is 25 jaren oud en van een schoon uiterlijk. Zij leest het mode-journaal, eet gaarne kruiderkaas en loop weg met alles wat mode is. Zeer natuurlijk dat zij ook veel met den piano-virtuoos LISZT op had, en geene concerten onbezocht liet. Zij sprak van niets dan van LISZT, zij dacht aan niets dan aan LISZT en droomde van niets dan van LISZT.

Het was op zekeren tijd, des daags na een concert door LISZT gegeven, dat mevrouw PUHLEMEIJER naar de markt ging om groenten te koopen. Niemand bleef te huis dan de keukenmeid, daar de heer PUHLEMEIJER naar zijn kantoor was gegaan. Toen THERESE na verloop van een uur te huis kwam, was de dienstmeid intusschen naar eenen winkel in de nabijheid gegaan. THERESE trad in de woonkamer, legde mantel en hoed af en wilde aan een tafeltje nabij het vensterraam plaats nemen, om de laatste hand te leggen aan een met paarlen gestikte sigaren-tasch. Deze was bestemd tot een geschenk voor LISZT. Zij had reeds lang in stilte aan dezelve gewerkt, en zij wilde ze aan den virtuoos op den dag zijner afreize met eenen anonymen geleibrief toezenden.

Doch, o wonder aller wonderen, wat zien hare oogen op het tafeltje? In groot schrift ziet zij de letters F. L. met krijt op de tafel geschreven. «F. L.» vraagt zij zich af, «wat kan dat zijn? Wat mag dat beduiden? Ha!» zoo gaat zij met bliksemstralende oogen en van vreugde gloeijende wangen voort, «zoude hij het geweest zijn? Hij, de Hemelsche? Gewis! Hij heeft mij bij elk zijner concerten in de eerste rij der toehoorders bemerkt, hij heeft mijne verrukking over zijn bovenheerlijk spel gezien, hij heeft onderzoek gedaan, wie ik was en heeft mij» — de verrukking beneemt haar de spraak — «heeft mij willen bezoeken! Mij! o, mij gelukkigste aller stervelingen! — Gelukkig? — Neen, dat ben ik niet!» Tranen vertoonen zich in hare oogen, — «Gelukkig? Daar hij mij niet heeft te huis getroffen?! Daar hij te vergeefs is gekomen?! Doch neen, dat moet, dat mag niet zijn. Terstond wil ik mij kleeden, tot hem ijlen, mij aan zijne voeten werpen, en — doch halt, bijna had ik vergeten......!»

Onder deze woorden vliegt THERESE naar de eetkamer, haalde een glazen kaasstolp en plaatst deze boven de kostbare letters F. L. «Zoo!» roept zij uit, «zoo moet het blijven. Kinderen en kindskinderen zullen eens met heiligen eerbied deze tafel naderen, op welke de Hemelsche hand gerust heeft van den Goddelijke, wiens naam mijne borst van zaligheid doet kloppen. Hemel, daar komt mijn man!» — «Goeden morgen, mijn schat!» zegt de heer PUHLEMEIJER, terwijl hij zijne akten op tafel legt. «Zijt gij zoo goed geweest?» — «Wat meent gij, lieve man?» — «Ik verzocht u heden morgen, mij eenige flanel-lappen voor mijn jichtig been te bezorgen.» — «Ach! dat heb ik geheel vergeten.» — «Oh! en ik heb nog toen ik wegging, met groote letters *F. L. flanel-lappen* op de tafel geschreven.» Mevrouw PUHLEMEIJER dreigde in onmagt te vallen. Gelijk men verhaalt, zoude dit voorval hare dweeperij met LISZT eenen gevoeligen knak hebben gegeven.

ADVERTENTIEN.

PUBLIEKE VERKOOPING,

op Maandag den 18. October, des middags om 12 ure, op het Stads Koffijhuis *de Beurs*, van circa 180 MUDDEN door Zeewater beschadigd RAAPZAAD, afkomstig van het Nederlandsch Kofschip *Katrina*, Kapitein *J. Gotzen.*

Informatien bij *J. SMITH* en *J. BORGHMANS.*

§ § § VERKOOPING op Dingsdag den 26. October § § 1847, des voormiddags ten 10 ure, aan het § Vendubuis van Monsieur *J. B. KUYPERS*, op de Groote Markt, te Vlissingen, van eene partij MEUBILAIRE GOEDEREN, bestaande in LEDIKANTEN, STOELEN, TAFELS, PORCELEIN, GLAS- en AARDEWERK; eenige PARFUMERIEN, STROOHOEDEN, ZIJDEN STOFFEN en LINTEN, een TOONBANK, WINKELKASSEN met GLAZEN, en eene partij BOEKEN, — het grootste gedeelte ten gevolge van Kwitering van Affaire; — alsmede hetgeen meer zal worden bijgebragt, waartoe dagelijks gelegenheid bestaat.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

§ § § Het KOLLEGIE van REGENTEN over het § § ARM-, GAST- en WEESHUIS te *Vlissingen*, § zal, op Vrijdag den 22. October 1847, des voormiddags ten tien ure precies, in het Gesticht No. 1, (*Gasthuis*,) in het openbaar Aanbesteden, de levering der benoodigde LEVENSMIDDELEN, BRANDSTOFFEN, KLEEDING en SCHOEISEL, ten dienste dier Gestichten in het jaar 1848; zoo mede der behoeften voor de SPIJSBEREIDING in het Winter-saizoen van 1847 op 1848, waarvan de Conditien dagelijks ter lezing liggen, bij den Amanuensis en Rentmeester in de Wagenaarstraat, wijk I. No. 98.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. October. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

W. Mac Donald, D. M. Douglas, Falmouth, graan; Nepthunis, B. A. Borgeson, Odessa, tarwe; Furst Mensikoff, J. E. Salin, Falmouth, rogge en tarwe; Albert, T. A. Togelmark, St. Petersburg, rogge; Courier, P. Konow, Riga, hout; Prosperity, P. C. Benieldsen, Bremerhaven, rogge; Dorette, F. Nieman, Riga, balken; Wilhelmine, J. H. Ammam, St. Petersburg, tarwe.

Voor Gend bestemd:

Furst Blucher, M. Agrell, hout, Carl en Julie, H. Sinning, beide Riga, balken.

Voor Vlissingen bestemd:

Sine Nomine, J. Meulendijk, New-Castle, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Industry, C. Cramer, ballast, Oostzee.

Van Vlissingen gezeild:

Dolphijn, W. van der Seijde, Caroline, W. A. Bowbeijs, beide lijnkoeken, Londen; de jonge Charles, W. Loeff, schapen, Londen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

14 October 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846)	ƒ 14.00	Z. Gr. Erwten	ƒ 11.50
N. dito dito	- 11.75	W. Witte dito	-
O. W. Tarwe (1846)	- 17.00	Z. Paardenboonen	-
Nieuwe W. dito	- 12.00	W. Koolzaad	- 11.50
N. Z. Rogge	- 8.25	Zomer dito	-
Vreemde dito	-	Gort No. 3	- 18.00
Winter garst	- 6.50	« « 2	- 16.00
Zomergarst	- 6.20	« « 1	- 14.00
Haver	- 4.00	Raapolie	ƒ 39.00 p. v.
Boekweit (Vreemde)	-	Patentolie	- 41.00 -
W. Witteboonen	- 11.50	Lijnolie	- 58.00 -
Dito Bruineboonen	- 12.00	Lijnkoeken ƒ	de 104 st.
W. Paardenboonen	- 6.75	Raapkoeken	- -
N. W. Gr. Erwten	- 11.75		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.

Sluiting des avonds 7 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

dat met onuitwischbare trekken geschetst was; ja, het mogt een bijbelsch gedenkstuk heeten, dat door een goddelijke lichtstraal werd omglansd. Breughel die het stuk onder de oogen zijner geliefde vrouw voltooide, wachtte zich wel de slang in het paradijs te vertoonen. Overigens vond men er alle schepselen vereenigd, de gonzende bij, de zorgelooze zwaan, de fiere leeuw, de vrolijke luchtzangers, maar geen slang. Breughel is ook de eerste van alle schilders, die het paradijs vertoonde, zonder de verboden vrucht: hebt gij dat bekoorlijk paradijs gezien, waarvan elk blaadje u toelacht, waarvan het minste gedruisch u bekoort, en welks licht u schijnt weg te voeren in hooger sferen? Hoe zacht is die schaduw aan den voet dier boomen, hoe is dat vleijend water omgeven door welriekende bloemen! Bij elke schrede ademt men vrede en liefde, reinheid en geluk, kalmte en vreugde: bij elke schrede weerhoudt u een aangename droom: de schoonste vruchten schijnen daar om den dorst naar ligchaam en geest te lesschen: alle vruchten vindt men er behalve den bitteren appel.

Breughel vertoonde niet den slang in het aardsch paradijs, hij toonde er de Godheid. Het was minder dichterlijk, maar meer ortodox om het zoo eens uitdedrukken. Het was te vergeefs dat hij een meesterstuk maakte, het was te vergeefs dat hij op het onsterfelijk doek een onzigtbaar wezen schiep, hij kon zijne Magdalena niet overtuigen van de bekoorlijkheden der eenzaamheid; zij hield vol te beweren, dat men zich in alle paradijzen van de wereld moest vervelen, zelfs in dat van Breughel.

«Ziet gij dan niet» vroeg de schilder, «de vreugde die blinkt op het gelaat van Eva, die door de boschjes dwaalt, vergezeld van de Godheid en van Adam? Wanneer wij te zamen de schoone weiden doorloopen, en de gevederde bewoners van het luchtruim hunne zangen ter eere van God hooren aanheffen, is het u dan niet als bevindt gij u met God en met Adam?»

«Helaas!» zeide Mevrouw Breughel, «dat alles was goed en wel, toen er niets voor Eva was, buiten God en Adam!»

Men begrijpt ligt, dat dergelijke redeneringen de jalousie van Breughel slechts vermeerderden. Hij had allen omgang met de wereld afgebroken, hoewel hij echter niets dan roem raapte.

Teregt verwonderde men zich over deze zijne afzondering. Met moeite begreep men het, waarom die gevierde schilder zoo eensklaps tot een menschenhater scheen gevormd te zijn. Was het omdat hij Magdalena van Alstoot gehuwd had? Men vond het bespottelijk dat hij zijne vrouw niet aan de wereld vertoonde. Dat hij ons zijne vrouw late zien en zijne schilderijen voor ons verberge; wel nu het, zij zoo!

Zonder zich veel aan het gepraat van de menschen te storen, ging Breughel steeds zijn gewonen gang: hij legde zijn penseel slechts neder om aan den rand van een boschje of aan den oever van een beekje de schoone natuur te beschouwen. Hoewel hij alles opmerkte, vergat hij echter veel aan de zijde van zijne Magdalena. De dartele jonge vrouw beantwoordde niet aan zijne liefde. Breughel merkte het tot zijn leedwezen op, zijn gevoelig hart leed er onder en toch was de koelheid zijner Magdalena oorzaak dat zijne huwelijksliefde verflaauwde. Bij zijne terugkomst te Antwerpen had hij venetiaansche bals bestuurd en geregeld, die aan het ernstig Antwerpen een omgekeerd aanzien gaven.

Eens op eenen avond, wetende dat er een vastenavondfeest was bij een zijner vrienden, kon hij niet nalaten er voor een oogenblik te verschijnen. Hij was gekleed in het kostuum van eenen franschen ridder uit den tijd der kruistogten. Mevrouw Breughel vormde duizend plannen: zij wilde zich vermommen, naar het bal gaan, dansen, den armen Breughel plagen en zich wreken over zijne jaloerschheid en geheimzinnigheden. – Hoe zou zij zich verkleeden? Zij bezat een prachtig napolitaansch kostuum, maar zij had het geleend aan eene jonge weduwe uit de nabuurschap omdat zij het niet meer gebruikte. Er was echter geen tijd te verliezen, en zij zond drie knechten uit om een kostuum harer waardig te kiezen; eindelijk gelukte het haar een fraai kostuum te bekomen.

Toen zij op het bal kwam zocht zij Breughel te vergeefs; de glans der lichten en der verschillende kostumen, de drukke gesprekken en de muziek maakten haar het hoofd op hol, en deden haar weldra vergeten, waarom zij daar gekomen was. Toen zij binnen kwam, werd zij door de schoonste dansers gezocht; in weerwil van haar masker, kon men nog hare schoonheid ontdekken. Al dansende vergat zij eene vrouw te zijn; de gedachte aan Breughel echter hield haar nu en dan bezig zoodat zij zich niet geheel vergat; maar weldra maakte het feest haar geheel en al bedwelmd en vergat zij alles. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.